

Zsigmond Győző

Falum fölé

Volt vala vérvörös időben
egy futásos éjszaka
Bíbicek bűdös aprólékiban
jött egyre a tatárok
üvöltése-rabszíja-ütlege,
fejnyissze-robaja-szablyája,
futásos hada

Nádast nyiszált a ló szügye
Süppedős lett a had talpa
Tatárfejeket lóbált a szél,
s hallgattak a lovak alatta
Túlhan ijedtség csorgott
meg egymást marók cafata
S kilógott az éjszakás
nappalból egy vércsefiók
panasza

Volt vala vérvörös időben
egy futásos éjszaka

S lecsapott a tatárok hada
Az a betűk tompasága
is visszatartatott:
s kibomlott az életből

egy anya, s méhébe
öltek

Volt vala vérvörös időben
egy futásos éjszaka

S a kettőspontot tatárosan
fejére tette az alig-világ,
s magyaros arcán tatár-
kardok villogása vág

A szemből könny buggyant,
s a porbul chomuw és iskola

Volt vala vérvörös időben
egy futásos éjszaka

A vérrel ápolt,
és vihar fűröszöttö
s bíbic-időjű
Teleket
fölnevelte és fölnevelődött
Bár világosság még remegett
Fölcseperedett, elindult,
aranyos nyoma maradt

Volt vala vérvörös időben
egy futásos éjszaka
Bíbicek bűdös aprólékiban,
jött egyre a tatárok hada

Volt vala vérvörös időben
egy futásos éjszaka

Molnos Dalma grafikája

Mészely József

Útnyomok

Nem kellett volna észrevennem.
Át kellett volna néznem fölöttük.
Hidegen kellett volna hagyjanak.
Nem kellett volna fölöslegesen
nyugtalanítanom magam.

De észrevettem,
mert észre akartam venni.
Nem nézhettem át fölöttük,
mert látni akartam.
Nem hagyhattak hidegen,
mert nem akartam
hidegen maradni.
Fölöslegesen is nyugtalanítottak,
mert akartam, hogy nyugtalanítsanak.

Útvonal

Talán nem is visz soha sehová
s édeni megérkezést sem kínál.
Csak hajladozik mindig előtted
karcsún, mint egy tóparti nádszál.
Legjobb, ha csak útnak nevezed,
kaptatók s lejtők hullámának,
de talán még egyszerűbben
csak konok elhatározásnak,
hisz meglehet éppen elhatározásod
lesz a legnagyobb bizonyosság,
mely tudatára ébreszt,
végre saját nyomodban jársz.

